

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>Subject: RE:

>Date: 10. 03. 2002 10:47

Jarry,

o par dni ti prednesiem napadicocik, co ma ako hladna koza nenapadne napadol, akoby spadol zo sameho mailoveho neba pri citani Jankovej poviedocky. napadicocik, ako bude vyzerat nasa knizka, ze bude zo samych mailikov. len to este musim nachystat a casu je malo, pretoze vsetok mi poziera robota a nemarny boj s administrativou v tomto state.

fakt rozmyslam, ze spravodlivost chytim do vlastnych ruk. ako ostatni chudaci. kazdu chvilu vidis nejakeho v telke, ako uteka s dietatom, co si pritiska na srdce, do vod Atlantiku, alebo skace z mrakodrapu alebo striela. a svet si pomysli: to je kreten. ublizuje decku. a viac sa do sotu nevojde. je po zaujimavosti. ale nikto nepatra po tom, preco tomu chlapikovi tecu slzy, preco sa sprava ako blazon v kletke, roky bezradne zatina paste, ze system by snad mal byt riadeny trochu aj moralkou. alebo nie?

kazdy vidi len niekolkosekundovy zablesk sialenstva, ale

s tym systemom, co ta zatlaci ku dnu, nikto nic nerobi.

a statni uradnici si kedykolvek radsej zapoluju na cloveka ako na zviera - len preto, ze mozu.

R.

>From: Janko<janko@bestofliterature.com>

>To: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>Cc: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>Subject: Ryba v oku

>Date: 14. 03. 2002 06:33

Drahy Rastislav,

pacia sa mi Tvoje poviedky, pretože postradajú akukolvek uctu ku životným klisám, ktoré si ľudia vytvorili. Základné hodnoty drvis na padrt, totalne rucas zabehnutý hodnotový systém. Keď sa pozerám na sceny, keď prinášajú novonarodené dieťa a každý okolostojáci obdivne vyska, vtedy si najviac uvedomujem silu takehoto okamihu, keď sa menia zabehané estetické atribúty a červená zosuverená, skrekáva a pachnuca malá obluda sa stáva božským krásnym a obdivovaným elementom. Nakoniec aj pohlavné orgány muža sú z hľadiska rigorózných estetických kritérií mimoriadne odpudivou gucou rôznorodeho smradlavého organického materiálu, pripomínajúceho sci-fi filmy o votrelcoch z vesmíru. A stačí jeden banálny hormón - molekulárna štruktúra plávajúca v ženskom tele, aby sa tento hrozostrašný útvar metamorfoval na niečo, čo prináša nevýslovne pocity blaha.

Zdalo by sa, že všetko nakoniec určuje chémia. Často si kladiem otázku - o koľko by na svete bolo menej nestastných ľudí, ak by sa dal chemicky modifikovať atribút krásy. Koľko tucniakov by sa prestalo trapiť, že sú tucní a skaredých žien, že sú nevzhľadné. Celý ten klamlivý reklamný cirkus o potrebe byť stihlý a kozmetický biznis by definitívne skončil.

Biolog Rupert Sheldrake by so mnou ale asi nesuhlasil. Jeho teória o morfických poliach, žiaľ pre tucniakov, hovorí o tom, že estetické kritéria sa tvoria zosieťovanými nitkami jednotlivých ľudských vedomí. Ak sa na moloch všade na svete prechádzajú modelky chude ako smrčky, tucné telo v boji o pozornosť nikdy nebude mať šancu. A naopak. Aj také ohavné a odpudivé veci ako čerstvo narodené dieťa, mužské gule alebo mužské chodidlo, sa budú zdať krásne.

Včera som si všimol, že mi v ľavom oku pláva ryba. Najprv som si myslel, že je to mucha, podobne, ako mal v oku mucha, myslím že sa volal Appleby, či tak nejako, z Hlavy 22. Mucha to však nie je, pretože by som ju v zrkadle zbadal a skrabala by ma. Je to niečo vo vnútri očnej gule. Pokiaľ viem, vo vnútri očnej gule je tekutina, takže ak mi tam niečo zije, predpokladám, že to bude asi ryba. Všimol som si to už dávnejšie. Začalo sa to prejavovať tak, akoby mi pri oku lietala mucha. Bolo to také realistické, že som sa sem tam aj zahnal rukou, aby som ju odohnal. Až po čase sa ukázalo, že je to len fikcia. To, čo sa mi premieta na sieťnicu, je niečo, čo sa nachádza vo vnútri očnej gule a pláva tam.

Viem, že mi neostáva nič iné, ako akceptovať túto životnú okolnosť. Zmieriť sa so svojou rybou v oku a dúfať, že nebude rásť. Že zostane stále taká malá ako doteraz.

Maj sa. Jano

>From: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>To: Janko<janko@bestofliterature.com>

>Subject: Ryba v oku

>Date: 14. 03. 2002 14:03

Janko,

pomahat treba. Najvernejším spoločníkom človeka je smrť. Ale prisahám na život kozy, že jej pomoc nie je vždy potrebná.

Jaro

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: Janko<janko@bestofliterature.com>

>Subject:RE: Ryba v oku

>Date: 15. 03. 2002 20:19

Janko,

zelam tvojej rybe vela stastia, ked budes mat male rybicky, skocim si po jednu, aj mne by sa take nieco intimne pozdavalo. domace zvieratko, co by netrpelo neustalym zatvaranim a samotou v byte, lebo ja som v byte obcas len obcas. ako casto ju krmis? ako casto cistis akvarium? je s nou vela starosi?

R.

ps. do akvaria si daj vzduchovu pumpu, co fuka bubliny. to ti znamenite sprijemni zivot a upokoji ta to. vraj maju uz aj mensie modely, to si hod do ruksaku, aby si bol nenapadny a potajomky si mohol pofukovat.

>Attachment

1

Ten vták bol zázrak, striebro, platina, zlatým kovom vykladané diamanty. Karlo ním vysielal samčie signály do celého sídliska a zo všetkých strán sa tmolili žabky ako osprostené rosníčky. Martin, majiteľ bytu a hlava rodiny, človek láskavého srdca, čo ich na noc prichýlil, vidiac v nich viac ako nemajetných pocestných, sa zachádzal od smiechu a dlaňami sa plieskal po tučnej plešine, až oproti bielej stene vyzerala ako žiarivá misa s mäsom: "Karlo, ešte jeden signál!" A vzápätí sa prirútila ďalšia vlna džavotajúcich žabiek. Martin by ho najradšej na rukách nosil. Za tie nádherné škatuľôčky, pičôčky, cecôčky, cvočôčky, šatôčky, podprsenučky, guľôčôčky a vreckovôčky. Všetky si ich vrstvil vôkol seba, ochkal, ichkal, stále mäsovejšiu plešinu zvolna premiešaval s ostatnou lákavou preligotanou masou a plnými ručiskami gľgal sladkú vláčnu harmóniu. "Vtáčik, potras sa," šepkal. "Pokiaľ si do štyridsiatky nezvykneš na sex s jednou ženou, po štyridsiatke je to zbytočné skúšať," smial sa Karlo. "A potom, že na Novej Dubnici nepulzuje život. Pulzuje ako ružovolica svinka," Marika si chutne popravila sukničku. Aj nohavičky. Lačno sa vrezávali. Už boli všetci v rozpínavej nálade. 'Krásna, príliš krásna,' pomyslel si Brhlík nešťastne a prišuchol sa k nej. Šťastie, že Karlo ho predstavil ako úspešného spisovateľa. "Chlapec ako čerešňa. Pre začiatok peniaze a sláva, a ešte by bol nesmierne rád, aby to bola aj literatúra." Jeho prvotina išla z jednej prekrásnej žabej rúčky do druhej. 'Radšej, keby si podávali niečo iné. Mňa,' zasnTimer sa. "Počkaj po polnoci, potom ti ho roztočíme," Marika, šarmantné prsičká, si hneď dávala jeho ruku dole zo žabieho stehienka. Stiahol sa do kúpeľne. Preprskal si tvár. Odraz v zrkadle. Cúvol. Po prvýkrát uvidel chlapíka, čo už niekoľko rokov viac-menej nevychádzal z vane. Nejasne si spomínal, domáci ho varoval, že tu žije človek s AIDSom. "Kedysi sa živil využitím mobilov ako vojnovnej zbrane. Ale inak je fajn, občas sa na

pár hodín vytratí do svojho klubu, ale väčšinu času preleží v kúpeľni a rapoce s Bohom. Hovoria ako myšky, vôbec nevyrušujú." Chlapík bol naozaj ako vaňa. Presne ten tvar. Úplne ju vyplňoval. Práve sa vteperil do vaňového saka. "Čo si myslíš, za to, že mám o pár vírov viac ako ty, že prestanem žiť?" Postávali na ňom kvapky tyrkysovej vody s vypúlenými očami. Ako zelené sovy na skôrnatých bradaviciach. "Našťastie, Boh ma usmernil z tej príšernej mobilnej cesty. Osobná kontrola ľudstva sa blížila rýchlejšie, ako si kto vedel predstaviť. Už boli všetci označení ako okružkovaní vtáci. Ozve sa mobilné zvonenie a je po všetkom. Presne, cielene, svetadiel alebo mesto alebo človek, počítač to zariadi." Do vrečka si vložil zlatom orámovanú členskú kartu a tyrkysovo sa zazubil. V zrkadle. "Boh si myslel, že keď ma nakazí AIDSom, tak zastaví výskum, ale odstavil iba panáčka. Aj môj otec bol kedysi skvelý vynálezca, robil na kreditkách pre istú štátnu službu a udusil sa vlastnými slinami. Malá nepozornosť pri prehltaní. Nedá sa celý život dávať pozor." Tresol dvermi. "Niekedy nad tým premýšľam. Bol to kšeft pre živé mŕtvolky. Normálni živí živí by to nerobili." Bršlík štitivo obchádzal vaňu. 'Tak tu by som nechcel skončiť s nejakou vydrickou!'

Už sa zotmelo. Karlo si pritlačil Mariku k sebe. Tancovali. "Tak ťa pretiahnem, že vlastné kozy ťa nespoznajú!" Išiel po nej ako kreslený pes po voňavej saláme. Hudba hrala potichu a Bršlík sa nemohol tváriť, že nepočuje. Priplichtil sa k Martinovej manželke. Práve odložila deti spať, roztomilé detičky, ktoré sa im až doteraz tmolili popod nohy a umravňovali zábavu. Karlov vresk a Marikin rev. "Nie, ženy nie sú skutočne také hlúpe, ako sa o nich hovorí," a vyslal z vtácej antény ďalší signál. Teraz na ne pôsobil tak, že padali do mdlôb a ukladali sa vedľa seba na pohovku ako milucké polienka. Anka, Marika, Darinka, Janka, Erika, Sylvinka ... Horebrušky. "Sila, čo?" žmurkol na Bršlíka.

Bršlík si zobral najkrajšie polienko a zamkol sa s ním v kúpeľni. Polienko mu hneď ukáže prsia. Od prírody vyhladené ako gaštany. Odzbrojí ho drevený tlkot srdca. "Nemôžeme tu byť dlho, vonku sa žúruje," dychčí Marika. Uteká k dverám a popočúva. Sťahuje jej zarezané nohavičky. "Ach, rýchlo, tam sa už všeličo deje. Musím byť pritom." Okná zatiahnuté žalúziami, iba jedno odchýlené. Prší. Biely dážď sa zráža na jej tele. Hodvábne záchvevy ako opičky z vánku. Je príjemne. Prinúti ho, aby jej hladil cickin kožušok a ňufáčik. Lahne si do sovej vane, veľa nechýba a vyplňa všetky jej štrbiny ako pred chvíľou ten tučný chlapík. Pohodlnejšie, aj keď sa to nevelmi dá, oprie sa o lakeť, druhá ruka mu trnie. Musí si ich vymeniť. Ona sipí: "Vyššie." Trochu posunie prst. "Tááák, táák!" cicka sa zazubila. On si pomyslí, teraz to príde. Je rád, že to končí. Telo sa prehne. Jačí. Potom leží vo vani a na ňom. Je ich všade plno. Zelené sovy na nich stekajú z kohútikov. "Bože, tebe to trvalo," nervózne sa pohráva s jeho údom. Miesi vajcia pomedzi vajcia. 'Teraz čo,' pomyslel si Bršlík, 'čo si mám na ňom vykrútiť krk sám?' "Nehnevaj sa, nejde k tebe. Ešte sa ti moja cicuška vyhýba." Pokojne leží, viečka privreté. Panenský anjelik. Zdá sa, že spí. Na tvári prvé vrásky. Hladí jej prsia, odhryznutá hlava vnorená v upírom

lone. A zhlboka dýcha všetku tú vôňu. Prisilná. Prizelená. Prisovia. 'Vonia mi všetkým, čo mám rád.' Prší viac. Dážď hučí. Otočí sa, pazúriky sa jej šmýkajú po okraji vane. "Už sa musíme vrátiť. Čo si pomyslia?" Túli sa k jej prievažinke. Nechce, aby odišla a hoci ho lakte a kĺby bolia, odušu jej líže ňufáčik. Niečo spadlo. Sova. Vyskočí a napráva to. "Skoro som to rozbila." "Vylialo sa niečo?" "Nie." "Koľko tam bolo?" "Skoro nič." "Tak koľko?" "Málo." Začnú znova. Bozkáva jej chrbát. Vzdychá. Opäť to na ňu ide. 'Dvakrát za sebou a ja nič,' vinie sa k nej. "Zlatko moje. Ľúbim ťa." Hukot ustáva. "Ľúbim do toho nepleť! Ide o to, či si uzrozumený s tým, že život je úplne inde. Musím ísť, už mi ušlo zopár kopcov vecí." Umýva si mušličku. Radšej okáli do okna. "Čo tak okáliš" Mydlí sa. Vôňa parfumu. Na záchode je položený poloprázdny pohár. Pije. Je tupo. Tresne ho o stenu. "Teda, ty si zlostný! Zbláznil si sa!" Smeje sa. "Bršlík sa zbláznil." 'Umýva si to celkom ako riady,' pomyslel si. Nemohol odtrhnúť oči od peny v jej rozkroku. "To nie sú riady. Bože, ty si zvláštny! Umy si penis a pod' už! Vedľa je život. Marš do vane!" "Nechce sa mi." Ešte raz pozerá na ulicu. Otvoril balkón. Pustý dážď. "Osprchujem sa potom." Prešmykol sa do detskej izby. Deti tichučko priadli. Medvedíky. Zapol telku. Monoskop. Skvelý program. V hlave hukot. Prisadol si Martin. Po líci mu stekali hrachy. Radšej potichu vyšiel. Obývačka dokorán. Karlo nakladal Martinovu manželku. Nohy ako kačka cez celú izbu, rozčesnutá napoly. Stále si vyrovnával okuliare do čela. Zdržiavalo ho to. Obsypaní plastovými vtákmi ako umelými ružičkami. Marika aj s nejakou jebuchou skákali Karlovi po zadku a ručali. "Dobre ju rozjazdi, nech dievča vie, čo je dobrý život!" Vtáčiská sa zorad'ovali do šíkov a preletovali ponad napučané klitorisíky ako veselé rakety. Normálne Vianoce. Rodinná pohoda. Vtáčinec. Karlovi tieklo semeno z úst a jazykom ho vtieral d'alším žabkám do pier. "Ozaj, s kým je teraz môj manžel?" "Ja niekedy neviem, s kým pichám ja! Ako mám vedieť s kým tvoj manžel?" rozčúlila sa Karlova žabka. Chlap vaňa zaštrngotal kľúčmi a vyfešákovany s opatrným spevom sa vtrepával do bytu. Martinova manželka mu mávala a prehýbala sa rozkošou. "Á, už si sa vrátil. Zdá sa, že nielen AIDSáci si spríjemňujú posledné okamihy na tomto svete. Škoda, že sa nemôžeš s nami zabaviť," hladkala ho po pupku. "Možno som AIDSák, ale ešte stále sa nepozvraciam v obývačke, a keď, tak si zavriem dvere." Urazene vliezol do vane. "Čo povedal?" Marika si utrela biele ústa. "Závistník jeden, Boha by najradšej celé dni ťahal za nohu a takýto truľo!" "Nechaj ho tak," híkala Martinova manželka. "Každý má nárok povedať si, čo sa mu zachce." "Teraz vás jebem," rozmrzene ich upozornil Karlo a vrazil si okuliare do čela. "Bohužiaľ, k všeobecnému sklamaniu, musím vás upozorniť, že ani politika, ani počet holých prsníkov na centimeter štvorcový, ani tento priestor, ani tento čas, nie je pre vás dôležitý, a pre mňa už vôbec nie," ozvalo sa z vane. "My sme iba jedna časť v sekvencii, čo má byť vykonaná." Ťažko sa tomu dala pripisovať nejaká dôležitosť, keďže nebolo dobre rozumieť. Sprcha hučala na celý panelák. V kuchyni Bršlík našiel dve pipuľky, ako si to robia. Amatérsky, umelo, bez vášne, ako pred znudeným režisérom, akoby poznali celý život len z filmov. "Nie, ženu nepotrebujem. To si to rovno môžem robiť sama. A možno aj lepšie. Potrebujem chlapa! Takého, čo mi to urobí na leva. A bude pritom vyrevúvať okolo stola." Prišiel včas. Pridal sa k nim, aj keď bol zamilovaný do Mariky. Chcel sa trochu porozprávať o svojej láske. "Myslím, že som hotový," povedal. "Drž fekiač a hrkaj," zahriakli ho. Obzeral si strapatý výron na ich chrbtoch a láska ho neprechádzala, hoci očakával opak. Vajcia vyfúknuté ako veľkonočné kraslice. "Najlepšia predohra je poriadny, tvrdý, niekoľkohodinový sex," džavotali. Chcel sa ísť opláchnuť do kúpeľne. "Berie nám jebadlo," znervózneli žaburiatka. "Vidíte vo mne len natvrdnutý sval," zdúpnel. "Iba obyčajný nemotorný penis! Ako mi to môžete povedať?" "Keď ti stojí, si aspoň vták a guľa! Ale keď ti visí, si nič." Vytratil sa. Vták pre plač s guľkami pre smútok. Na chodbe bez svitu sa mu postupne objavovali všetky príšerky a vrahovia z maličkých čias.

Opäť raz sa usadil vo svojom sne a hovkal si v ňom. Už bol skoro na konci tej mrazivej tmy, ešte pár krokov a hlboké ticho bez vzdychu, čo zavládlo, mu nechtiac pripomenulo nezvládnuté detstvo a neukončenú dospelosť; Drakula mu išiel po krku, len si hryzni, ty sviňa, vrazil do Martina. Dvere na obývačke boli zatvorené a Martin stál pri kľúčovej dierke, kde mu nadievali manželku. Slzy a spermie z neho lenivo vytekali.

Chlapík z vane vyložil zlatú kartu na čestné miesto na poličku a šťastne si odľúkol do zelenej vody. Bledozelené bubliny. "Kedysi, keď som ešte nemal AIDS, mal som rodinu. Už vtedy ma bolo ľahšie preskočiť, ako obísť. Od tej nešťastnej noci však chradnem zo dňa na deň," rozhovoril sa pred Brslíkom. "Teraz je moja rodina môj klub. A zmyslom môjho života je žiť."

Dnu nazrela Martinova manželka. Naberačkou mu pritlačila hrdlo. "Tvoje nechutné poznámky nás rozptyľujú pri zábave. Nemôžeš nabudúce prejsť potichu?" "Mal som v živote iných súperov ako ty. Ty mi môžeš zlámať kosti. Ale Boh sprznil môj život jednou jedinou vetou, ktorú mi v pravej chvíli nepovedal. A to som radšej, pri všetkej úcte, zvolil pôvabnejšiu formuláciu." "Ty môj zlatučký hroch," spravila mu na vtáčikovi uzol. "Aby si nezabudol, že máš byť dobrý!" "Som dosť dobrý," penil, zelené bubliny zaplnili kúpeľňu a hádzali všade zelenkavú dúhu. "Netúžim po hlúpych radách. Sám si ožehlím. Sám si navarím, sám si vyperiem. Nepotrebujem nikoho. Len vieru, že týmto okamihom sa všetko nekončí. Vieru, že keď o chvíľu zomriem, tak nebudem mŕtvy." Milo ho hryzla do premúdrenej hlávky. "Ale oči si sám nezatlačíš." Čierna dúha. Keď vychádzala z kúpeľne, fľochol na jej ovisnutý zadok. "Fuj, to je hnusné, už ju niekedy neviem rozoznať od jej plešatého manžela, do takéhoto niečoho by som to nikdy nemohol vopchať, ani keby mi na vtákovi zatudlikala celého Eugena Onegina."

Druhý deň ráno. Martin držal päť detí v náručí. Hlavičku pri hlavičke. Ako makovičky. "Bude lepšie, ak odídete. Myslím, že to nezvládnem. Ničí mi to rodinu." Zavrel sa s manželkou v spálni a dôrazne jej jednu vrazil. "Je to len preto," odvrkla, "že na mňa kašleš." "Dost' dobre nechápem," nechcel kričať, ale kričal, "o čo ti ide! Ved' som ti vyslovene povedal, aby si si sadla vedľa mňa. Vykašľala si sa na to. Namiesto toho si sa kdekade zašívala. Keby ste si aspoň dvere zatvorili! Ani jedna poriadna baba by sa tak nesprávala!" "To určite," odfrkla. "Ale ja som si povedal, že nebudem chuj, že to nejako prežijem. A potom ten vreskot! Také detinské ohováranie! Že som impotent. Rečičky. Šak ti to robím aj dvakrát do týždňa!" "Preboha, to už je len výkon! Výkon hodný impotenta a tvojho podprirodzenia! V noci si si vysemenil ten svoj škrabáček a zas s tebou nebude dva dni reč. Môžem sa staviť, že už si ani nepamätáš, akej farby mám škatuľu?! Ružovú ako tvoje líčko, ty magor! Všetky tie ženy, čo sa tu zliezli z celej štvrte si chceli len užiť, lebo doma majú presne takých ovisnutých roztrasených trpákov ako ty!"

Otrčila mu bohato ilustrované kozy. "Milujeme sa s vami, aj keď vám nestojí. A nestojí to za nič. A keď vám stojí, je to to isté. Vskutku, len o máličko horšie. Vám by nepomohlo, ani keby ste Viagra hltali naberačkami. A čo som sa mala na to len tak pozerať? Aj ja mám sliepočku a svrbí ma!" Vrazil jej ďalšiu. "Ty fakt potrebuješ drbka, čo ti bude dvadsaťštyri hodín denne skákať okolo pišule. Si úplne bezradná a potom robíš agresívne a unáhlené rozhodnutia. To mi ani v najdivšej fantázii neskršlo, že ma budeš ohovárať pred našimi známymi, že som chudák a že máš toho plné zuby." "Toto nebol len taký jednoduchý žúr, to bol žúr, kde platia iné pravidlá. Dnes v noci sa všetko zmenilo! To ti už mám naozaj hovoriť všetko po lopate? Ty môj chápavučký inteligentný eunuch." Pobožkala ho na pery. Dýchla naňho všetku svoju vnútornú silu. Zľahka bledol. "Pretože nechcem používať vulgárne výrazy, tak len toľko. Si v riti. Vymenil si svoj život za uslintaný televízor, mŕtve peniaze a detský plač. Zvykaj si, manželík môj zlatý." Jemne mu pohladila zružovené líčko. "My nemilujeme ťuťkov. Dupeme im po hlave a po pohlaví!" Deti, smutné oči. Okolo. Po dlážke. "To je naposledy, čo som sa naviazal na nejakú babu, už mi je dostatočne zrejmé, aký som hlupák." Vyšiel pred dvere. Sedela aj s ostatnými kukučkami na Karlových kolenách. Ľahostajne, ale dôsledne, mu rozotierala po úde čokoládu, až bola vrstva rovnomerná. Práca pre bohyňu. A popíjala čistý džin. Tonik sa minul. "Na záver len toľko: keby si bola chlap, tak ti položím iba jednu otázku. Tebe už úplne preskakuje?" Karlov čokoládový vták sa rozmrzene zachvel. Pozlátka spadla. "Tento plešatý čurák sa zrazu tvári, akoby mal dobrý dôvod na smrť."

"Bude lepšie, ak odídete." Celý nešťastný si mastil reťaz na bicykli. Špeciálnym olejčekom. Chodba sporo prežiarená svetlom z temnej kuchyne. "Ničí mi to rodinu." "Vyser sa naňho," povedala manželka. "Chce nás zviešť z našej cesty. Víťaznej cesty." "Jasné," povedal Karlo bodro. "Odídeme. Aj tak sa to už rozpadá. Vždy to tak končí. Pička predchádza pád. Nakoniec ma všetky tie ženy a všetci tí muži obviňujú z pikantných a čojaviemakých orgií. Z tých istých orgií, o ktorých predtým zbesilo, prerývane a márne snívali noc čo noc. Dotrkali sme!" Všetko sa zachmúrilo, aj žabky, aj slnko. "Dáme si ešte šampus," odľahlo Martinovi a odbehol do obchodu pre pár fliaš. "Na rozlúčku." "A na ex!" Do večera už boli zase všetci prepletení jeden cez druhého. Karlo sa opäť blysol. Dokázal jebkať vo všetkých izbách odrazu. "Používam Martinov originálny panenský ritný olejček!" Ukradol mu ho z bicykla. "Ďalšia, prosím!" Žabie ritky vo svetle neónov hádzali pekné odlesky. Majiteľka obchodu obdivne mlčala. Dobyta sa dnu pred chvíľou, aj s kartónom šampusu, aj s niekoľkými predavačkami. "Prišla som sa len pozrieť, čo tu toľko dní robíte. Žijete si ako jedna pekná rodinka." Rozopla si blúzku. Nádherná Manon. Bršlíkovi zabehlo a otváral jednu fľašu za druhou a polieval žabky ako besný. Nadnášali ich mastné bublinky šampanského. Ako kozaté priesvitné vzducholode. Ona tam sedela a pokojne sa prizerala divadlu. Kráľovná. Ale bola tak veľkolepo príзраčná, že sa bál dotknúť tej krásy. Aby sa fluidum neroztrhlo ako vrecko pukancov. 'Pekná, priveľmi pekná,' pomyslel si Bršlík nešťastne a zaľahol Mariku. Bláznivo ju miloval. Vedľa sa schúlila Manon. "Dúfam, že vám nebude prekážať, že nemám nohavičky." Kým Bršlík vrážal do Mariky, držala ho Manon za ruku. 'Bolo to nádherné,' pomyslel si Bršlík, keď bolo po všetkom. "Bolo to nádherné," povedala

Marika. "Ty si si myslel, beťár, že si nevšímam, že ma fíkáš. Pohol si mojimi citmi, tam zvnútra. Pod' sa pridať ku nám, nech nám niečo neujde." Utekala do obývačky. Manon mu konečne pustila ruku. Mal ju úplne modrú, zodretú, zúboženú, skrkvanú. "Myslím, že to bolo nádherné," povedala Manon a natiahla si nohavičky. "Nie sú moje, ale sú pekné."

Vyšli von, poprechádzajú sa. Už nevládal, ale pre istotu ju stiahol do vchodu a bozkávali sa ako unavení šialenci. "Nie," vytrhla sa. "To nemôžem. Mala som len zopár chlapov. Som slušné dievča," a utekala do obchodu. Na dvor vybehla Marika. Oči sa jej leskli láskou a ťahala ho k sebe. "Už ide k tebe, pozri, ako sa túli." Mal čo robiť, aby sa jej šikovne vyhol. A ušiel za Manon. "Podliak, sviňa, bastard!!!" Do výkladu hodila kameň. Marika sa potácala naspäť. "Idem tam, ale tam mi nič neuteká!" Mala pekne nakúpené. "Vôbec nič."

Ležal na Manon, na dlážke v obchode. Stále bola v nohavičkách. "Nie, nie, nie je to možné." "Prečo nie, veď ja ťa chápem! Aj ja som slušný chlapec, tiež som mal len zopár chlapov." Vošiel manžel. "Nedajte sa rušiť, len chcem vedieť, kedy prídeš k deťom, musím do mesta. Potrebujem sa zabaviť." Neodpovedala. Držala Bršlíka za ruku a tísila si ju k prsiam. "Pravdepodobne je to len moja skúška, či som dosť pokorný." Manžel mykol plecami. "Pravdepodobne sa tu už nedá hovoriť o dôstojnosti," rozosmial sa, akoby sa vyšikoval do tváre tučnému chrobákovi. "Súhlas?" "Súhlas." "Ježišu Kriste, to nikdy nemôžeš ustúpiť?!" Obrátil sa na Bršlíka. Mucha proti muche. "Ako ja za mlada! Už je všetko skúsené. Už len meníš telá. Tak, a teraz odchádzam! Kúpiť si pol litra rodiny." Bršlík tlačil ruku nižšie. K jej rozkroku. Jemne ho odsunula. Vzápätí zmizla ako ranný príznak. Svitalo, vrátil sa do bytu. Marika zase skákala Karlovi po zadku. Bosý Martin slzil na chodbe, posedával na dlážke a vyzeral ako opustený kokotisko. Bršlík chcel ísť do vane prehodiť pár slov s chlapíkom, ale ten tam nebol. "Že celý život vo vani! A on zatiaľ stále kdesi žúrkuje!" "Ani ja si ho v poslednej dobe príliš neužijem," sťažoval sa Boh. "A to som si spočiatku myslel, vďaka nemu, že nastal vhodný čas na obnovenie viery. Viete, čo mi povedal? Aby som sa nenadrapoval, akoby som mohol jedným dychom vyfajčiť celý svet. Že aj tak nemôžem vedieť, čo je na čo dobré!" Až sa zakuckal. Svätôžiara sa mu zagúľala pod vaňu. "To je presne o mne. Vskutku, Ja nepripustím prehru!"

Zdola zazvonila Manon. "Pod' von, ideme ku kamarátke poliať kvety."

"Dal by som za teba všetko, aj život." Neklamal. "Vôbec nie si plytký ako ostatní." "Som len konkávnejší a ženy konvexnejšie." Už ani nezatváral ústa. Nežil. Akoby za noc vymietol celý dámsky klub. Zaspal za volantom. Žigulákom vleteli do bazéna. "Už neviem, čo bolo včera a vôbec si nepamätám, čo bude zajtra." Ledva vyliezli cez okienko. Pekný domček! Spomínal si naň z detstva. Veľkolepá vilka na kopci nad mestom, priam palác, v hale by sa dal hrať futbal. Vyšli hore na poschodie. Sex sexov. Zovrel ako mlieko. Mydlil ju a mydlil. A mydlil. Nevedel sa

dojesť toho pekného naružoveného koláčika. Všetko, čoho sa na nej dotkol, bolo úžasné; ležiaci zázrak s rozťahnutými nohami. Mäkol mu z toho mozog a nielen ten. "Bože, aký si nádherný!" Naozaj jej to robil ako Boh, aj do toho vložil veľa božích momentov. A božej vynaliezavosti. Čítal jej zo svojej knižky ako z Biblie. "To milujem, keď niečo hovoríš, kniha v ruke, chobôtik ti mätko stojí. Ako neromantická socha. Amorko. Vtedy život tak zbožňujem!" Už mal dosť. Ona nie. Tak toto sa naozaj nedá vydržať do smrti. "Takto sa dá žiť až do úplného konca." Usmiala sa. "Láska, to je v prvom rade tvrdá disciplína. Ráno, naobed, večer - a medzitým neustále. Viem, čo hovorím, uvedom si, že to nie je cicka. To je pažravý lev a do ričky mi to nemusíš stále pchať! Bez toho môžem byť." Navôkol sa rozvzrgali parkety. Akoby sa tu milovali škriatkovia. Všetky drobnosti ich života zoskakovali z políc a tancovali - kvetinky, pripínačky, klince, kastróliky, papieriky, mušličky, knižtičky, truhličky. Blažená vesmírna polka. A Manon sa usmievala stále viac. "Už si môj. Navždy." Anjeliček. Madona s kozami ako svet a pičulienkou najľúbeznejšou na svete.

Schádzal dolu schodmi. S Manon. Hala plná maskovaných poloporozhaľovaných ľudí. Zrazu mal pocit, akoby všetko dôležité o nich vedel. Aj o živote. Až na tie nepresnosti poznania. Všetci sa smiali, popíjali. Uvoľnená nálada. Pripadal si ako omylom ukameňovaný. Opäť v detskom sne. Ruku ešte stále v jej nohavičkách, ale nikomu to neprekážalo. A navyše sa mu zazdalo, že kdesi v diaľke videl poletovať tie vypúlené zelené sovy aj s vaňovým sakom. Aj s vaňou. Podišiel k nemu čašník so striebornou táckou a tvárou z kameňa. Všetci sa postavili, mávali mu maskami a tlieskali. Ach, Bože, pomyslel si, koľko známych ľudí. Veď tamto je otec s dcérou! Na tácke sa skvela členská karta. Veľmi dobre si pamätal to zlaté lemovanie. "Pane, vitajte v klube!"